

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 7. Peccator est idololatra.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

Dederunt ei vinum bibere cum felle mistum. Matth. 27. 34. Porrigitur acetum malitiæ, quia vinum sapientiæ, quod à Christo acceperant, peccando perdiderunt. Potatur acerbitate malorum nostrorum, daturus dulcedinem bonorum suorum. Sed & nunc quotidie, quando peccatis, contristatur, exacerbatur: aceti quodammodo illi potus, & cibus fellis, ingeritur. S. Cælius Arel. hom. 6.

Collegerunt concilium. Joan. 11. 47. Quando potentia inferiores animæ cum superioribus deliberant de vita Christi, plerumque is morti addicitur. Christum, quantum in se est, rursus in crucem agit, & omnia ejus vulnera renovat; qui illum mortaliter offendit. Hebr. 6. 6. *rursum crucifigentes sibi metipsis Filium Dei, & ostentui habentes.* Drogo Ost. de Pals. Dom. in domo Caiphæ colaphizatus est Petrus. Quoties verò negavit Petrus, toties suum colaphum accepit Christus. Illa verò innovatio Passionis Domini fit, quando potentia inferiores animæ cum superioribus ad deliberandum conveniunt. Tentat dæmon Christianum quempiam; proponit illi voluptatem, quam percipiet, dum illi tentationi obsecundat. Ergo ad consilium coeunt potentia inferiores, ac superiores; & inquirunt, an sit bonum facere, quod dæmon vellet fieri? quod idem est, ac deliberare, an Christus crucifigendus? an non? Potentia superiores negant expedit; eò quòd fatius sit, carere aliquà oblectatione temporali, quam mortem æternam incurrere, aut rursus crucifigere Christum. Potentia inferiores, quæ voluptatis tantum suæ rationem habent, sic pronuntiant: *expedit, ut unus homo moriatur.* Gal. 1. 16. *continuo non acquievi carni, & sanguini.* Syr. *non patefeci carni, & sanguini.* non aperui illi consilia mea. Oecumenius vertit: *non consului carnem, & sanguinem.* Did. Nils. ser. 6. D. 5. Quadr. §. 7.

Nos legem habemus; & secundum legem debet mori. Joan. 19. 7. Nam lex concupiscentiæ judicat eum mori in carne, lex avaritiæ in corde, lex superbiæ in mente. S. Antonius de Pad. l. 3. in Quadr.

Inclinatò capite. Joan. 19. 30. Inclinauit in cruce caput, ut ostenderet gravitatem: consuevit enim homo præ nimio onere aggravatus suum inclinare caput. Sic Christus, aggravatus pondere peccatorum nostrorum, inclinavit caput. Unde 1. Petri 2. *peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum.* S. Bernardinus t. 2. l. 56.

Ex Patribus, & alijs.

Cavendum est, & vigilandum; nè, dum incusamus Judæos, eadem, quæ illi, faciamus adversus Dominum. Multi siquidem adorantes Dominum, sed vitam illò indignam viventes, non animadvertunt, se reos esse mortis Servatoris. *Quicumque enim comederit panem, aut biberit calicem Domini, indigne; reus est corporis, & sanguinis Domini.* 1. Cor. 11. 27. Qui negligit pauperem,

Polyanth. Sacr. Tom. II.

rem, esurientem, sitientem, aut nudum; similis est Judæis, qui Dominum exuerunt; quique illi in potum dederunt acetum, & fel. Itè qui accipit munera adversus innocentes, non differt ab eo, qui vendidit Dominum; videlicet Judæ. Nam & hic justitiam, quæ est Christus, vendit; quemadmodum ille vendidit Dominum. Et, qui non judicat pro orphano, neque jus reddit viduæ; idem est cum his, qui struxerunt insidias Domino; quique falsò criminati sunt eum. S. Athanas. Alex. l. de Cruce, & Pals. D. N. J. C.

Proh dolor! Ambitur sacrum caput aculeis spinarum; & divinum verticem pœnalis coronæ pompa circumdat. Sed in spinis illis nostra eum peccata pungebant. S. Chrysost. l. 3. de proditore, & myster. cœnæ Dom.

Peccator, quantum in se est, dat occasionem; ut iterum Christus crucifigatur: & sic contumelia fit Christo. S. Thom. Aqu. in ep. ad Hebr. c. 6.

Peccatum est quodammodo occisio Dei. Ex quo sequitur, quòd, quantum ex se, culpa mortalis occidendo Deum, aufert esse omnibus creaturis: naturæ humanæ aufert esse, & gratiam; naturæ beatæ aufert esse, & gloriam; Humanitati Christi aufert esse, gratiam, gloriam, & Deitatem. S. Bernardinus t. 2. l. 12.

§. VII.

Peccator est idololatra.

Quod dixit: *gratias ago Deo meo.* Rom. 1. 8. non est otiose accipiendum: non enim vox ista potest esse, nisi sanctorum, quorum Deus dicitur; (sicut Deus Abraham, vel Isaac, vel Jacob) Non potest Dominum Deum suum dicere is, cujus Deus venter est; aut cui avaritia Deus est; aut cui gloria sæculi, & pompa Mundi; aut potentia rerum caducarum, Deus est: quidquid enim unusquisque super cætera colit, hoc illi Deus est. Orig. hic lib. 1.

Quæ quisque pulcherrima animadverterat, ea sibi, tanquam deos, præstituit. Si qui autem affectionibus, & morbis animi, plus æquò dediti erant; has ipsas, sive perturbaciones, sive morbos, deos esse putarunt; vel dijs saltem eos consecrarunt: iracundiam scilicet, cædes, lasciviam, ebrietatem &c. S. Gregor. Naz. or. 2. de recta ratione disserendi de Deo.

Omne lethale peccatum ad spiritualem idololatriam pertinet; dum spretò Deo, quem unum finem nobis statuere debemus, aliud quidpiam, quod satis appetitionibus nostris faciat, ipsius Dei amoris antepositur. Nam qui, in gratiam uxoris, Deum offendit; Deum abnegavit, & uxorem pro Deo coluit: qui in gratiam regis, & principis, spoliat pupillos, ac viduas, aut aliud patrat scelus; principem pro Deo veneratur. Isid. Clarius l. 1. or. 27.

Sicut bonus unum habet Deum, quem colit; ita mali multos habent Deos, & idola; quia multas scilicet voluptates, multa desideria vana, passiones diversas, quibus serviunt. Idiota in Ps. 15.

Ccc 2

§. VIII.